

A LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 " — "
Negyed évre . . .	1 " 50 "
Egyes szám ára . .	6 "
Külföldre egy évre	8 " — "

Ezen lap megjelenik
hetenként kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD

Közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap,
a csikmegyei gazdasági egyesület hivatalos közlönye.

Hirdetések közlési díja:

minden egy hasábos garmond
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr., s minden egyszeri közlés
után 30 kr. bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyitlér” rovatban
közlendő cikkek soronként
10 kr. díjért közöltetnek.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁN:

Sprencz György szerkesztő lakásán.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdetmények, nyitléri cikkek, stb. a kiadóhivatalokban fogadtatnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁN:

Györgyjakab Márton nyomdabérlőnél.

Felhívás előfizetésre

a „Székelyföld” 1885. évi folyamára.

A „Székelyföld” című közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi, hetenként jelenlegi nagyságában 2-szer megjelenő hirlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 frt. — kr.
Negyed évre . . .	1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre	8 frt. — kr.

Előfizetési pénzek bármely időben elfogadtatnak.

Lapunk azon előfizetőit, kik előfizetéseikkel még hátralékban vannak, tisztelettel kérjük azoknak beküldésére.

Kérjük egyúttal t. előfizetőinket, sziveskedjenek előfizetéseiket minél előbb megújítani, hogy lapunk szétküldésében zavar ne forduljon elő.

Előfizetések elfogadtatnak Kézdi-Vásárhelyt a kiadó-hivatalban, Csik-Szeredán Szabó Albert könyvnyomdájában. Az előfizetési pénzek vidékről — legcélszerűbben posta-utalvánnyal — Kézdi-Vásárhelyre, lapunk kiadó-hivatalába küldendők.

Felreértés kikerülése végett kijelentjük, hogy azoknak, kik előfizetéseikkel hátralékban vannak, lapunkat csak azon reményben küldöttük és fogjuk talán ezután is küldeni, hogy a hátralékot utólagosan befizetik.

A „Székelyföld” kiadó-hivatala.

A budapesti országos kiállítás.

Hazánk közgazdasága fejlődése komoly forduló ponthoz ért, a mint ezt számos megfigyelésre méltó jelenség tanúsítja. A mit egy-két évtizeddel ezelőtt csak kevesen sejtettek, az ma már általánosan elismert, gyakorlati következményeiben pedig élénken érzett valóság; és ez az, hogy Magyarország pusztá földművelő ország léte nem ké-

pes arra, hogy magát kultur-államként fentartsa, sőt tán még arra sem, hogy államiségét végleg biztosítsa. Nemzeti iparunk kérdését nem várt gyorsasággal égetővé tették a világpiac sajátosságai konjunkturái, a melyek következtében a mi helyzetünk, mint mezőgazdaságot művelő országé, tarthatatlanná vált; és az 1867. óta magunkra vállalt nagy pénzügyi kötelezettségek mellett nem áll többé módunkban, hogy visszahúzódjunk az előbbi állapothoz, pusztán szükségleteink bölcse megszorításában és életmódunk patriarchális egyszerűségében keresve oltalmat a nemzetközi verseny nehezen sujtó következményei elől. Ez az, a mi az iparkérdést hazánkban égetővé, sőt létkérdéssé teszi.

E szempontból nézve, az országos kiállítás a gyakorlati gazdasági politika egy nevezetes tette gyanánt tűnik fel és egyúttal impozáns és örvendetes nyilvánulása gyanánt a nemzet azon akaratának, hogy a magyar ipar fejlődése a magyar nép minden erejének összeműködése által hatalmas lendületet nyerjen.

Közgazdasági életünknek egynemely körjelensége sürgetővé teszi a lappangó baj alapos felismerését, és ha egy általános országos kiállítás eszméje már előbb föl nem merül és a törvényhozás által meg nem valósítatik vala, úgy a jelenlegi gazdasági konjunktúra nyomása alatt most kellene hazánkban egy ily kiállítás rendezéséhez fognia.

A nagy kiállítási mű közgazdasági elemei, a mennyiben már ma mérlegelhetők, azt a benyomást teszik a szemlélőre, hogy amaz általánosan elterjedt vélemény, mely Magyarországot tisztán

földművelő országnak tekinti, a tények valódi állásának többé meg nem felel és bizvást a túlhaladott álláspontok közé sorozható. Igaz ugyan, hogy a negyvenes éveknek az akkori primitív viszonyokhoz képest épen nem fejletlen iparra a külföldi verseny következtében nagyrészt elcsenevészedett, azonban az orsz. kiállításához érkezett tömeges bejelentések két, immár megdönthetetlen tényről tanuskodnak: először arról, hogy a régi iparnak az ország sok részében még tekintélyes maradványai vannak, melyek a modern tőke hatalom és technikai haladás kellő kiaknázásával egy új ipar megteremtésénél értékesebb anyaggá volnának felhasználhatók; másodszor pedig arról, hogy hazánkban az új iparágak egész sora keletkezett, a melyek a kedvezőtlen időviszonyok ellenére is ifjonti erejüknek meglepő jeleit tudták már több ízben nyújtani, és a melyeknek kétség kívül szép jövő jósolható.

Még oly iparágakban is, a miknek létezéséről is alig volt a közvéleménynek tudomása, így például a szövőipar terén is, a hazai kiállítóknak valóban impozáns számával találkozunk. Az a közel négyszáz név, a melyet ez az iparcsoport felmutat, arról tesz tanúságot, hogy mégsem pusztá ábránd az, ha a magyar szövőipar fellendültéhez ama reményt fűzzük, hogy néhány év múlva legalább saját szükségletünket a magunk erejéből leszünk képesek fedeztetni. A nagyrészt helyi szükséglet számára dolgozó ruhaiparról ezuttal szólni sem akarunk, de az a körülmény, hogy a fa- és bőripar, a bútort- és díszítőipar és a gépipar csoportjainak mindegyike 200

— 300 kiállítót mutat fel; ez már oly jelenség, a mely Magyarország minden barátját a legörvendetesb módon fogja meglepni. Igen nevezetes továbbá a mi vas- és fémiparunk, a mely nem kevesebb, mint 328 kiállítóval van képviselve, ugyancsak az üveg- és agyagipar, mely az ország minden részében üzetik, és melyet a kiállításon 129 iparos-czég képvisel. Valóban csak most és csak a kiállítás után jutunk abba a helyzetbe, hogy teljes tudatára ébredjünk a magyar ipar erejének és megismerjük egyes iparágainknak számos, jó részben tekintélyes művelőit.

A kiállításból merítendő önismeret hazánkra nézve nem lesz sem megszügyenítő, sem leverő hatása, de sőt — ennyi már most is biztosan mondható — inkább alkalmas lesz arra, hogy a nemzet önbizalmát a közgazdaság terén is tetemesen emelve, a kóros pesszimus által zavarba ejtett közvéleményt ismét a nyugodt és biztos haladás útjára terelje.

Bartha Ignác beszéde.

(Elmondotta az „Erdélyrészi közművelődési egyesület” kézdivásárhelyi fiókjának f. hó 7-én tartott alakuló gyűlése alkalmával.)

Mélyen tisztelt Uram!

Bocsássák meg nekem, ha a hazafiúi aggodalom és hazaszeretetnek szóbeli nyilvánulásában megelőzőm. De ezt csak a pusztá nyilvánulásban tehetem, mert a történelem által is bizonyított tény az, hogy Kézdi-Vásárhely város lelkes polgárságát magában a hazaszeretethez és ebből folyó tényekben megelőzni és felülmúlni nem lehet.

Hiszen az oly olthatatlan lángolással égett és ég ma is és mindenkor az elsőtől az utolsó polgár lelkében, hogy csak a közelmúlt dicső

A „Székelyföld” tárczája.

Szebb annál a Zsuzsi.

(Korcsmai jelenet.)

Irtó: Balázs Sándor.

(Vége.)

A korcsmárosné visszament az ivóba, a honnan akkor épen a nagybögös lopta ki magát, biztonságba akarván helyezni a brúgót. A cigány megérzi a veszedelmet, mint vészmadár a vihart s a varju a tort.

— No hát, szép öcsém, most már ketten beszélgetünk — kiáltá Bandi kihívó hetykeséggel.

— Hát hiszen beszélgethetünk — mondá a Pista gyerek elszánt és kipirult arccal.

A korcsmárosné újból oda sugott valamit a legény felébe, karját vállá köré kerítve, hogy a fölkelésben megakadályozza.

— Hát ha gyerek, akkor ne kötekedjék — felelé durcásan a legény, de még mérsékelve magát, bár látszott, hogy nagy erejébe került. — Ne nekem beszéljen kegyelmed, hanem neki beszéljen. Küldje haza az anyját!

hoz. Gyereknek otthon a helye, nem korcsmában. Te meg, cigány, ne szundikálj, hanem nyomd meg a nyirettyűdet, itt a gyanú tára való, nesze! S'ezzel pár darab bankót dobott a markába. Hanem most már ébren légy s azt huzd, mindig csak azt huzd, hogy:

„Olyan leányt, mint az Őrsze,
Még a szálló nap sem látott!”

— Szebb annál a Zsuzsi!

— No, most már elég legyen ám! — kiáltá fenyegetőleg Bandi s fel akart kelni, de a korcsmárosné egész erejével a nyakába csimpeszkedett s újra visszahúzta.

— Ugyan nem szégyenelné kelmed egy gyerekkel kikötöni? Hát kelmedhez való az a nyápicz? Hisz minden ember kikacagná kelmedet s azt mondaná, hogy könnyű dolog vitézkedni egy gyerekkel. Aztán tudja is az, hogy mi az az igazi szépség! Inkább nevesen rajta kegyelmed s az oktan beszédjén.

A korcsmárosné eszes és ügyes asszony volt; jó hirt pendített meg a legény szívében. Valamire való legény mindent eltűr inkább, mint azt, hogy kacagjanak rajta.

— Igaz az — mondá csufondáran elmo-

solyodva. — Hát olyan nagyon szerelmes vagy, szép öcsém? — kérde a suhacztól.

— Az hát! De nem kell oda szerelmem, csak két szem, a ki lásson, hogy meglassa, hogy Zsuzsi a legszebb leány a kerek világon!

— Részeg ez a gyerek?

— Nem vagyok én részeg, mert az nekem nem szokásom, csak azt beszélem, a mi igaz. Ha kelmed meglátná csak egy szempillantásra a Zsuzsit, kelmed is úgy beszélne, mint én.

— Hm!

— Akármennyit hngat kend, az úgy van! — Hát aztán milyen az a tündér Ilona, az a csodaszépség? Mondd el hát, no! Meghallgatom, és ne félj, nem bántalak!

— Nem is félek. A mi pedig a Zsuzsit illeti, a mellett elbujhat a világ minden Őrszéje! Nem halvány annak az arca, mint a maga Őrszéje, hanem piros, mint a piros rózsza s majd kicsattan a vértől és egészségtől. Nem fekete, de nem is hamis annak a szeme, hanem kék, mint nyári éjszakákon az ég s olyan szelíd, mint az angyaloké. Szép piros ajkán nem ritka a mosolygás, mindig vidám

a kedve, s akár künn a mezőn, akár benn a kertben, vagy a ház körül végezze a munkát, mindig énekszóval teszi. Messzire elhallzik csattogó szép hangja, s egész gyönyörűsége és büszkesége a falnak. Hát aztán a táncza! A pehely nem könnyebb karcsú kis alakjánál, s ha rákezd a frissét, a cigány hegedűje nem nógatja, hanem csak kíséri forgószél-pörgését. Aranyos göndör haját messze földet bejárt emberek is bámulják; nyaka, vállá fehér, mint az alabástrom; a vére keringését is megláthatni, olyan finom és átlátszó a bőre. Hát még a szorgalma! A kelő nappal kezdi a munkát s pihenésre csak akkor gondol, mikor már a csillagok is feljöttek az égre, mert arany a szíve s nem akarja, hogy szegény özvegy anyja szükségét szenvedjen. Nem is hívja azt senki más-kép, csak anyagnak! Ime, ilyen leány a Zsuzsi!

— Hát aztán szárnyai nincsenek-e? — kérde Bandi csufondáran.

— Minek annak a szárny, a ki nem akar repülni? Nem röpké annak a szíve, hogy virágról virágra szálljon, hanem hűségese és

időkben is csodákat teremtett a haza és a magyarság ügyének védelmében. Az Önök ezen lángoló honszeretete és hazafiságától a mostani körülmények között is, midőn a béke áldásait élvezzük, igen sokat vár a magyarság ügye s ezáltal a közös magyar haza, melynek édesanyjai emléjén a honfiai erények és kötelességek gyakorlásában — fájdalom! — ma is a soknál is több méltatlan, korcs ivadék táplálkozik.

Nem szükség Önök előtt elmondanom, hogy honszerző dicső őseink mily ádáz harcok árán szereztek meg számunkra az áldott hazának anyai földét. Tudják Önök azt is, hogy mily nagylelkű lovagiassággal bántak el honalapító őseink a legyőzött népekkel, midőn azoknak nyelvét, szokásait és nemzetiségét a hódító nemzeteknél fel nem található kimélettel meghagyták. Ismeretes Önök előtt az is, hogy ezen felül egy idegen ajku népnek az erdélyi hazarész legtermékenyebb részein hazát adtak dicső elődeink s azt nem csak a polgárjogok teljességével ruházták föl, hanem ellenségeiktől is védelmezték s oly kiváltságokat adtak neki, hogy azoknak sánczai között csaknem napjainkig valóságos államot képezett a — magyar államban.

Nem lebbentem föl Önök előtt a gyászos idők fátyolát arról, hogy ezen rendkívüli nagylelkűséget, ezen soha meg nem hálálható nagy jótéteményeket mily sűrűn fizették meg nemcsak hűtlenségekkel, hanem olyantényekkel is, melyeknek miattagyakran csaknem „idegen lett a magyar itthon“.

Nem szükség Önök előtt rajzolni azt, hogy ezek után is azok nagylelkű maradt a magyar a testvérül fogadott, de erről oly gyakran megfélekezett népek iránt, s végre teljesen egyenjogúvá tette őket önmagával, úgy hogy mai napszám a széles magyar hazában nincs nép és nemzetiség, mely a magyarral egyenlő jogokat, egyenlő előnyöket ne élvezne.

És mi az eredménye ezen folytonos nagylelkűségnek?

Talán az, hogy egy szívvel, lélekkel törekednek csak a közös édes haza jó gyermekei lenni? Talán az, hogy velünk magyarokkal vállaltve és versenyezve iparkodnak a közös édes haza javát, üdvét, fennmaradását és fölvirágztatását előmozdítani?

De boldogító állapot lenne, ha ezen kérdésekre igennel lehetne felelni! De öröndetes és minden jó és igaz honfi szívét és lelkét emelő tudat lenne az, ha ezekre a nagy Kárpátok alján, a Tátra és Mátra, Száva és Dráva vidékein s egyebütt is nem a panslaviszmus, a kies Erdély legtöbb vidékén nem a dakoromanizmus, s e kettővel kapcsolatos ruszofilizmus, végül nem a pangermanizmus adna naponta feleletet a slavofil egyetek, a Hora és Klokát dicsőítő ünnepek, bocskoros egyetek, sulferájokkal és a magyar iránti gyűlöletben az örvöngésig menő szerb, tót,

oláh és szász újságlapokkal! S mi a czélja mindezeknek? A magyar nemzeti közművelődésnek határt szabni, a magyarság és magyarosodás ügyének künn és benn ellenségeket szerezni, s végül a magyar állam-eszme diadalát megsemmisíteni.

A béke áldásos műveit s a magyar ügy prosperitóját zavaró, sőt veszélyeztető ezen szörnyű mult és jelen állapotokat, eme kihívó támadásokat sokáig a nemes fensőbbégi érzet példátlan öntudatával tűrte a magyar társadalom. De azok már ma oly fokra hágta, hogy nem képelek magyart, kinek lelkiismerete és hazafisága e kérdést föl nem tév: hát a magyarság tétlenül nézze-e azt, míg a jó tót és szerb atyafiak, a kedves oláh és szász testvérek odáig viszik a dolgot, hol egyszer csak a panslaviszmus, dakoromanizmus és pangermanizmus hullámai csapnak össze feje fölött a végletetetésre?

En tudom, meg vagyok győződve, hogy minden jó magyarnak s közöttük az Önök lángoló honszerelme és hazafisága a legbőszebb vihart is tulkiáltólag harsogja azt, hogy: nem, mi ezt nem nézhetjük tétlenül.

Nem nézhetjük tétlenül, hisz már a költő is arra inte:

Ne csak viharban légy serény,
A béke vészesebb!
Melyet vág álmos népeken,
Gyógyíthatlan a seb!

Ezekkel szemben tehát a magyarság és magyarosodás érdekében a béke ölni is serényen tenni kell valamit és pedig hatályosan s maradandó sikerre való kilátással.

Tudhatja azt mindenki s ki is jelentem, hogy a nemzetiségi gyűlölködés s viszálykodás mérgét az Önök lelkiületébe oltani senki sem szándékozik. Nem, mert ez ugy dicső őseink magasztos emlékére, valamint mireánk is csak séggyent hozna. Ha volna is valakinek szívében ilyennek csak árnyéka is, annak onnan száműzését ajánljuk.

Mi csak arra akarunk rámutatni, hogy a fölemlített elszomorító, sőt megdöbbentő tényekkel szemben a békés társadalomnak is vannak diadalra vezető, sőt hódító fegyverei és eszközei, melyek sokszor hatalmasabbak a háboru bármely fegyverei- és eszközeinél is. A fölemlített elszomorító és megdöbbentő, magyarság- és magyarállam-ellenes tények és állapotokkal szemben is tehát csak a békés társadalom áldásos fegyverei- és eszközeivel kell sikra lépünk s ezekkel is csak a törvényesség és jogosság határai között viaskodunk.

A békés társadalomnak ezen áldásos eszközei és hatalmas fegyverei pedig a magyar közművelődés és közvagyonosodás előmozdítása és fejlesztése érdekében minél általánosabb mérvű társulás, kölcsönös támogatás és ségélyezés. Mert csakis a társulás utján közművelődés és közvagyonosodás korunknak azon emeltyüi, melyeknek ségélyével a poli-

tikai suprematia mellett a szellemi és anyagi fensőbbiséget is fenntarthatjuk a magyarság számára és öregbithetjük azon hazában, melyet hogy még Magyarhazának neveznek, nem a szerb, tót, oláh és szász atyafiaknak köszönhetjük.

A magyar társadalom közművelődési zászlója alá kell tehát nekünk is kézdivásárhelyi polgároknak egyenkint és egyetemleg sorakoznunk és tömörülnünk a magyarság és magyarosodás szent ügyének megmentése és emelése iránt lankadni nem tudó lelkesültséggel és kitartással. Mert habár Kézdivásárhely polgársága a magyarságnak oly tömör szigetét képezi is, melynek egét a nemzetiségi jogosítatlan aspiratiók és tulkapások fellegei még nem sötétítették el, de a látóhatár szélein azok már sűrűn megpillanthatók. S ha tovább tekintünk a Bucseos, Retyezát és Szurul hegyek aljába, a Maros, Küküllők és Szamos folyóknak magyar vérel öntözött rónáira, ott már nemcsak tornyosulni, hanem viharozni is látjuk ezen sötét fellegeket. Ezen sötét fellegekből pedig a dakoromanizmus és pangermanizmus mennykövei és jégverése készülnek bocskor-egyletek és sulferájnok alakjában lezuhogni és tönkretenni a magyarság és magyarosodásnak bő termést ígérő vetését. Ott a magyar testvérek már vivják is a kulturharcot azok ellen. Siet is ségélyükre minden vidék, törvényhatóság és város, sőt társulat is, hol igazi magyar szív dobog. Innen azon város lelkes polgársága, mely várost a hagyomány szerint hajdani sok küzdelmei után egykor Kézdivásárhelynek neveztek, s a mely nemcsak vagyonát, de vétét is oly bőven hozá sok rendben a haza oltárára, innen ezen város polgársága el nem maradhat.

Az Önök kipróbált hazafiságára, lángoló honszerelmére tehát itt van most legújabbán szüksége a magyarság szent ügyének.

Sorakozzunk, tömörüljünk azért mi is azon zászló alá, melyet a Kolozsvárról kiinduló „Erdélyrészi magyar közművelődési egyesület“ már kitűzött és feunen lobogtat a magyarság szent ügyének védelmében, és mondjuk ki, melyen tisztelt uraim! egy szívvel-lélekkel, hogy Kézdivásárhely város polgársága is szükségesnek látja a magyarság és magyarosodás ügyében a társadalmi sorakozást és tömörülést s attól ez alkalommal sem kíván hátramaradni a többi vidékek magyarsága megett, hanem azokkal együtt fölveszi a magyar társadalom védelmi harcát a magyarság és magyarosodás országos ügyének védelmében, s e czélból megalakítja az „Erdélyrészi magyar közművelődési egyesület“ kézdivásárhelyi választmányát s illetve fiókját és csatlakozik az „Erdélyrészi magyar közművelődési egyesület“-hez!

— Itt vagyok la! Vessen ki kegyelmed hát, ha tud! De jól vigyázzon magára, ne hogy maga söpörje meg a földet!

Bandi dühösen meg akarta ragadni a gyereket izmos karjaival, de ez ügyesen átszökent a fölemelt karok alatt, villámgyorsasággal átkapta ellenfele derekát s erőteljes, fürge kanyarítással földre teperítette a meglepett s izmos karjainak hasznát nem vehető legényt.

Bandi nagy zuhanással esett a földre s feje oly erővel odacsapódott a pad lábához, hogy behasadt. Egy pillanat alatt vér borította el arcát.

A Pista gyerekek pedig kacagva így szólt hozzá:

— Ugy-e, mondtam kegyelmednek, hogy jól vigyázzon, nehogy alulra jusson. Többet észszel, mint erővel. Hanem legalább most már azt is tudja kegyelmed, hogy a legszebb leányt a világon nem Örzsinek, hanem Zsuzsinak hívják!

— Mindjárt telelek rá, csak fölkelek! — szólt Bandi, a korcsmárosné ségítségével nagy nehezen föltpázkodva.

Ebben a pillanatban megnyílt a korcsma ajtaja, belépett a zsandár őrzarat s mind a két legényt bekísérte.

A párber kérdése.

(Folytatás.)

Az eddig mondottak megvilágításához itt adjuk szóról szóra a vallás- és közoktatásügyi miniszter ur ö Exjának 1884. évi június 9-én kelt átiratát a belügyminiszteriumhoz, melyben báró Vay Miklós helv. hitv. egyházi főgondnok és báró Prónay Dezső ág. hitv. egyet. egyh. főfelügyelőnek a párber ügyekben hozott sérelmes határozatok ellen a miniszterelnökséghez intézett panaszos előterjesztésére válasz adatik. A válasz szóról szóra így szól:

„B. Vay Miklós helv. hitvall. egyházi főgondnok és báró Prónay Dezső ág. hitv. egyet. főfelügyelőnek a róm. kath. lelkészek és kántor-tanítók járandóságai tárgyában a vezetésem alatt álló miniszterium részéről hozott, állítólagosan sérelmes határozatok ellen Nagyméltóságodhoz intézett s onnan f. évi május hó 16-án 27,531. sz. a. hozzám áttett panaszos előterjesztésére van szerencsem megjegyzéseimet teljes tisztelettel a következőkben megtenni. Mindenekelőtt megjegyezni kívánom, miszerint a főgondnok és főfelügyelő urak Nagyméltóságodhoz intézett kérvényük, helyesebben panaszukban jogilag téves álláspontból indulnak ki, mely az e tekintetben fennálló törvényeket és százados intézkedéseket szem elől tévesztve látszik, midőn azt állítják, hogy az egyházlátogatási okmányok a protestánsokra nézve érvénytelenek, hogy továbbá jezen egyházlátogatási okmányok a földnek vallást nem adnak, a hívő vallásával járó terhet birtokkal járó teherre át nem alakíthatnak, s végre, hogy a miniszterium intézkedések az 1790—91. 26. törvénycikkbe ütköznek. Ezek lévén főokok a panaszban, ezek megdöntésére az alábbiak szolgálndnak.

Tudva levő dolog az, hogy az egyházi látogatások kétoldalu szerződést képeznek és hogy egyházi látogatások az egyházi hatóság, a kegyur s az illető község vagy községbeliek közt mindenkor a politikai hatóság közbenjötté mellett létesültek, a kétoldalu szerződések pedig egyoldalulag egyik fél által sem boathatók fel, főleg a másik fél hátrányára.

Tudvalevő az is, hogy ezen egyházi látogatások egymástól igen különböznek s azért ezek tekintetében általános elvet kimondani nem is lehet, hanem majdnem minden eset külön jogi elbírálás alá esik; így: némely egyházi látogatásokban a papi szolgálmanyok teljesítésére a „fideles“, a másikkban a „parochiani“ köteleztettek; ismét másokiban a „coloni“ vagy a „sessionalistae“, végre igen sokban a „communitas“. Léteznek még több változatok is, de e most említett kifejezésekben az alább mondandókra a tájékozási pont, a főgondnok és főfelügyelő panaszja alaptalan voltának kimutatására pedig az elégséges argumentum megtalálható lesz. Haszonló ügyekben kibocsátott intézkedésben, még mielőtt az 1882. évben megtartott vegyes tanácskozás folytán a 2847—1882. számú belügyminiszteri határozat meghozatott volna, mindenkor igen élesen megkülönböztettek az egyházi látogatásoknak fennebb említett kitételei, melyek igen finom jogi distinctiókra szolgáltatnak alkalmat annak, a ki ezen egyházi látogatásokat elfogulatlanul bírálja és azokra a jogelveket szigoruan alkalmazza. S azért oly esetekben, midőn az egyházi látogatásban „fideles“ vagy „parochiani“ kitételekhez vannak kötve a szolgáltatások, ezek mindenkor személyes szolgáltatásnak jelentettek ki, s ha ily „fideles“-ek vagy „parochianus“-ok tekeiket más vallásnaknak eladták, soha sem határozott az, hogy ily telket vásárló más vallásnak a r. kath. lelkésznek vagy kántortanítónak szolgáltatmányokat tartozzanak teljesíteni, olyképen a főgondnok és főfelügyelő panaszja, a mennyiben ily személyes szolgálmanyokra vonatkoznék, aligha nem tárgytalannak mondható. Ha az egyházi látogatásban a szolgálmany teljesítésének kötelezettsége a „communitas“-ra van róva, ez esetben mindenkor azt határozta, hogy ily szolgálmanyt a község mint ilyen, tehát bármely vallásnak legyenek lakosai közt, egyetemlegesen tartoznak teljesíteni; mert köztudomású az, hogy a legújabb idők, vagyis

állandó s beéri azzal az egygyel, a kit kiszemelt magának.

A Pista gyerek, úgy látszik, akaratán, sőt tudtán kívül érzékeny részt érintett a Bandi szívében, mert e szavakra láthatólag elpirult és szemei haragos, vad tüzből gyultak ki.

— Hát aztán te lennél az, a kit kiszemelt magának, te nyápióz? — kérdé gunyosan felkaczagva. — Na hiszen, dicsérem az izlését.

Erre a nyílt és csufolkodó kihívásra a kis Pista gyerek is elvesztette hidegvérét, az ő arcza is kipirult s indulatosan felelt vissza a legénynek, részegségét hányva szemére:

— Legalább ember vagyok és nem disznó!

Erre a szóra Bandi megpróbált felállni, de biz az akkor is csak nehezen sikerült volna, ha a korcsmárosné nem csimpszkedik a vállába; így azonban épen nem ment. Visszazuhanat ülésére.

A Pista gyerek pedig hangos hahotával csufolta ki hasztalan erőlködését.

Ez a nevetés elvette a legénynek összes, még meglevő józanságát.

Felkapott egy tele üveget s azt egész erővel dobta a Pista gyerek fejének.

Ha eléri, a fiatal suhanec menten szörnyet hal. De szerencsére rosszul célzott s a Pista gyerek is gyorsan félrekapta a fejét.

Az üveg a falon loccsant szét.

Bandi egy második üveget ragadott meg, de a korcsmárosné lefogta a karját, szép szóval, kéréssel csillapítva a dühöngőt.

De már ennek hasztalan volt minden okos beszéd.

— Kilököm azt a kölyköt. Hol vagy? Ne bujkálj, hanem ha legénynek tartod magad, hát állj ki a gyöpre. Ne félj, nem lesz más bántódásod, csak kiteszem a szűrődet.

Ezzel nagy erőfeszítéssel felugrott s kitántorgott a szoba közepére. Erőtől duzzadó, herkulési alak volt, mint egy fiatal bika.

A korcsma tele volt ugyan néppel, de ezek többnyire idegen vásárosok, éltesebb emberek s asszonyok voltak. Ezek megpróbálták ugyan csitítani az ellenfeleket, de erőiesen közbelépni senkisémet akart vagy mert.

A kik az ajtóhoz közelebb voltak, hirtelen kiosontak a cigányokkal együtt. A többiek pedig összecsér huzódtak. A küzdők számára kis szabad tér nyílt.

A Pista gyereket vissza akarták tartóztatni, de mint a gyík, kisiklott kezeik közül s egy merész ugrással az asztalon át a szoba közepén termett.

Kisded termetű, vékony legényke volt, de oly ruganyos és fürge mozdulatokkal, hogy testi erejének aránytalansága ezáltal pótolva látszott lenni.

Fejét merészen feltartva, harsányan kiáltá:

1868-ig, Magyarországon csak egyféle közösséget — communitast — ismertek, t. i. a politikait; azelőtt hitfelekezeti közösségek mai alakulásukban nem léteztek, hanem midőn közösségről — communitas — volt szó, az alatt mindenkor a politikai közösség értendő. A mely egyházi látogatási könyvben tehát az van mondva, hogy lelkes és kántortanító járandóságait a község tartozik viselni, ez esetekben mindenkor a község terhére véleményeztetettek ezek kiszolgáltatásai; mert ily okmány — mely a politikai hatóság közbefojtásával alkottatott és évtizedek vagy talán századon is át mindenkor zsinórmértékül szolgált — a politikai község minden tagját, bárminő vallásu legyen is az, egyaránt kötelezi és kötelezte évtizedeken át, a nélkül, hogy azáltal az 1790—1. 26. t. cz. intézkedései megsértettek, vagy hogy ezek megsértése miatt panasz emeltetett volna. Látni való tehát, hogy a főgondnok és főfelügyelő panasza ily esetekben hozott határozatok tekintetében nem fogadható el, mert ily egyházlátogatások épen úgy kötelezik a „communitas” protestáns, mint katolikus tagját; ily esetek leginkább a kegyuri joggal bíró városokban fordulnak elő, de falusi községek is léteznek, melyek, tekintet nélkül lakosaik valláskülönbségére, a kath. lelkesek járandóságait kiszolgáltatják; látni való továbbá, hogy ily esetekben nem a hívó vallásával jár, hanem a politikai község terhére van szó; s végre, hogy ily egyházlátogatások, habár azok az 1790—1. 26. t. cz. meghozatala után keletkeztek, soha törvénybe ütközöknék nem tekintettek; különben is, hogy ily sérelem a más vallásúnak ne történjék, arra nézve az 1868. 53. t. cz. 23. §-a elégséges gondoskodást foglal magában.

(Folytatása következik.)

Felvidéki.

Levelezés.

Tek. szerkesztő ur!

Becsés lapja 27-ik száma „Különfélék” rovatában B. K. aláírással felhívtattuk, hogy csikszentkirályi Balló András nevű, 100 évnél korosabb és a francia háborúban mint őrmester szolgált agg katonát, miután koldulásból tartja fenn magát, valamely alpból segélyben részesítsük, illetve a segélyt részére eszközöljük ki.

Félreértések kikerülése tekintetéből szíveskedjék becsés lapjában abbéli szerény nyilatkozatunknak helyet adni, hogy fenn említett Balló András nem száz évnél korosabb, hanem 87 éves, ki is a folyó év február 25-én elhalálozott, addig pedig sem egyesem község, vagy magán-segélyalapok segélyezését igénybe nem vette, mivel középszerű ősi székely birtokának jövedelme el tartását és gondozását minden évben tisztességesen fedezte; így tehát merő valótlan, hogy ő koldulásból tartotta volna fenn magát.*

Az előljárást Csik-Szentkirályon, 1885. ápril 6-án.

Kristó Ferencz,
bíró.
Albert Bénéiam,
k. jegyző.

Különfélék.

— A Csik-Szeredában létesítendő kisedővő ügyét, mint értesülünk, nagy sokára a városi iskolaszék kezébe vette és rendező bizottságot (?) választott ezen égetően szükséges intézmény létrehozása céljából. Eddig csak azok tettek valamit ez ügyben, kiknek a talpa viszkedett és táncolni akartak s így össze talpviszkettek és táncoltak alig egy év alatt vagy 300 frtot, mely összeg a csikszeredai takarékpénztár részvénytársaságnál van a Csik-Szeredában létesítendő kisedővő javára betétként elhelyezve. Örömmel üdvözljük tehát a városi iskolaszéket s azon számos tagból álló rendező bizottságot s azt kívánjuk, hogy

*) Szívesen közzé adjuk fennebbi cikket, tudva azt, hogy a minta-község érdemes előljárása ily esetben felhívást nem is várná, hanem teljesítendő feladatát — mint mindig — tapintatosan.

Szerk,

lelkesebben működjék, mint azok, kik az ügyet a mulatság kedvéért profanálták, de elég szép sikert mutattak fel; kívánjuk főleg azt, hogy több elismeréssel és méltánossággal találkozzanak olyan részről, mely hivatva van — s mi több, kötelessége — a köz- és jótékony czélok érdekében sikerrel fáradozókat támogatni és buzdítani, nem pedig arczukba dobni azt, hogy mert a jótékony czél érdekében működtek, profanálták azt. Igaz az, hogy mindenkitől csak annyit lehet követelni, mennyit adhat!

— Homokay színtársulata — a mint már korábban jeleztük volt — Kézdi-Vásárhelyre megérkezett s előadásait a tanácsház dísztermében fogja megtartani. A társulat a „Csókon szerzett völgyégy”-nyel kezd meg szombaton működését. Jövő számunkban a lefolyt előadásokról bővebben fogunk szólni.

— Az ideai ujonczozás eredménye. A kézdi felső járásból a közös hadsereghez 70 legényt, a póttartalékhoz 7-et, a honvédséghez 4-et, a kézdi alsó járásból a közös hadsereghez 70 legényt, a póttartalékhoz 7-et, a honvédséghez 30-at soroztak. A sósimezei román járásból állítandó volt 4, hátrálék 48; egy sem soroztatván be, maradt hátrálék 48, a póttartalékhoz 4.

— Gyergyószentmiklósi hírek. A járványszerűleg fellépett ronesoló toroklob miatt mindenféle nyilvános mulatságok hatóságilag betiltattak. — A „Korcsolya-egylet” által folyó hó 7-re rendezni szándékolott táncestély a differitis miatt szintén elmaradt. — A „Polgári olvasókör” május hó elején tavaszi ünnepélyt rendez. — A „Gyergyói első takarékpénztár részvénytársaság” nál üresedésbe jött igazgatópénztárnoki állomás e hó 12-én tartandó rendkívüli közgyűlésen választás útján töltetik be. — Halálozás. Id. Ávéd Kristóf 6 éves Márton fia folyó hó 4-én agyvérő-gyuladásban meghalt.

— Véres verekedés volt Oroszfalu mellett a hazatérő besorozott katonák és egy néhány kézdívasárhelyi szolgálégy között. Az elkeseredett keblű hadiak hatalmasan bepálinkázva vonultak haza falujokba, mindenkit megtámadva és bántalmazva utközben. Oroszfalun tul szolgálégyekkel találkoztak, kik épen a mezei munkáról tértek vissza. Ezeket minden igaz ok nélkül megtámadták. A legények védtek magukat s így véres verekedés fejlődött ki közöttük. Többen megsebesültek mindkét részről.

— Tűz. Folyó hó 1-én délután fél 1 óra tájban Csik-Veres községben a Kovács Gergely községi bíró udvarán összerakva volt szalma ismeretlen módon meggyult s az akkori szélvihar következtében a tűz oly gyorsan terjedt az épületekre, hogy a község összes lakossága elveszítették vélté minden vagyonát s a legtávolabb eső lakos is lemondott a reményről, hogy valamely épületét megmenthetné, meddig a tűz nem lokalizáltatott. 6 ház, 23 istálló és 22 csür esett a tűz martalékául. Emberélet nem forgott veszélyben. Az állatok közül 1 tehén, 2 juh, 1 bárány és 2 sertés benn égett. A kár 9286 frt 90 kr-ra megy. Biztosítva 3 ház, 9 csür és 13 istálló volt. Az oltás és vagyonmentés körül nagy buzgalmat fejtett ki Kakasi Gyula csendőr-őrmester, ki két csendőrral Kozmásról rövid időn megjelent, szintugy Szántó Mihály kozmási lakos, ki több társaival működött az oltás körül. Egy szemtanú.

— Házfelverés történt Peselneken husvét másod napján. Kovács József kántortanító az említett napot családijával együtt Szárazpatakon töltvén, bizonyos tolva felhasználta az alkalmat, berontott a kamarájába, onnan pedig a házába. Itt a fiókokat összemutatván, egy forintot, egy revolvért és egy kétesőví pisztolyt magához vett. A kamarából pedig füstölt húst, szirt, szalonát s egyéb apróságokat vitt el, még a pálinkás átalagot sem hagyván érintetlenül. A gyanu — mint levelezőnk írja — az otthon hagyott férfiscslédet terhelte.

— Lapunk mult számába a szerkesztő távollétében egy fatalis sajtóhiba csuszott be. Ugyanis a budapesti szenzációs kettős gyilkosságról szóló rövid tudósításunkban az iratott, hogy a „tettes ismeretlen”. Ezen hír az „Egyetértés” első tudósításából vétetett át s a későbbi fejlemények elnézésből figyelmen kívül hagyattak.

— József főherceg, ki mindenkor igyekszik nemzetünk kulturális érdekeit előmozdítani, rendkívüli s eddig páratlan elismerésben s kitüntetésben részesített egy derék, szorgalmas iparost, nagybecsű találmányáért. Ez a szorgalmas, eszes, keresztényen gyáros, ki a főváros nagyvárosának is egyik buzgó előmozdítója, Nemenecsek Jakab, kihez József főherceg a következő magas elismerést intézte: „Nemenecsek J. urnak Budapest. Ezennel bizonyítom, hogy saját gyártmányu fekete bőrkenőse a főhercegi istállók részére szállítatik és általam lőszerszármok bekészítésére használatni elrendeltem, mindaddig jó sikerrel alkalmasnak bizonyult. Kelt Alcsúthoz, stb. Báro Nyáry tábornok”. — Nemenecsek gyártmányait kitüntette még a földművelésügyi miniszter, a 69. honvéd zászlóalj kezelő bizottsága, gr. Teleky Gyula, gr. Szapáry Géza, gr. Károlyi Gyula, Angyalics G. pátriárka és többen. Nemenecsek J. gyártmányainak egy lelkiismeretes gazda házából sem volna szabad hiányozniok. A megrendelők figyelmébe ajánljuk Nemenecsek J. mai számunkban levő hirdetését.

Lapunk kiadó-hivatalában megrendelhetők Nemenecsek J. nagyhirű gyártmányai jutányos áron. Az árjegyzék kiadó-hivatalunkban betekinthető.

Hary Géza csikszeredai jóhírű divatkereskedőnek mai számunkban közzé tett hirdetményére felhívjuk a n. é. közönség figyelmét s mint szolid, megbízható kereskedőt, szívesen ajánljuk a vásárlóknak.

Jókai Mór újabb regényeinek füzetes kiadásából már a 24—26. füzet is megjelent Révai testvérek kiadásában. „A löcsei fehér aszszony” befejezést nyert és már a „Kis királyok” első füzetei, illetve iveri fektűznek előtűnk. Az egyik remekmű után a másik, az egyik élvezetből még ki sem fogytunk, még most is benne uszunk az ábrándos hangulatban, melyet az utólrhetlen költő teremtet bennünk, és már feszült figyelemmel kísérjük az új regényt, alig bírva megvárni folytatását.

A „Rudolf” kórház gondnokának márcziushavi jelentése.

A m. szent korona országos vörös kereszt egylete központi szívelyes segélyezése folytán fennálló kézdívasárhelyi „Rudolf” kórház gondnoka részéről márcziushavi jelentésem a következőkben van szerencsém előterjeszteni.

Márczius hóban a kolozsvári takarékpénztár a kórház részére küldött 50 frtot o. é.-ben segélyt.

Kézdi-Vásárhely városa a „Kétág” erdőből adott 3 öl fát, melynek értéke (a 6 frt) 18 frt.

Márczius hóban ápolás alatt volt 21 egyén, elbocsáttatott 8, marad ápril hóra 13.

Ápolási nap volt 372, a 50 kr . . . 186 frt. Ebből ingyen ápolatott 84 n., a 50 kr . . . 42 frt.

Beveendő 144 frt.

Bevételek a pénztár szerint:

Ápolási díjból befizetett	102 frt 50 kr.
Takarékpénztárból felvett	50 frt — kr.
Kolozsvári takarékp. küldött	50 frt — kr.
Welnreiter Györgyné befizet	
1 ágyhelyet	5 frt 25 kr.

Együtt 207 frt 75 kr.

Kiadások:

Polyó szükségletekre	68 frt 16 kr.
Fáért	8 frt 50 kr.
Fa-szállításért	22 frt 50 kr.
Orvosnak 3 hóra	50 frt — kr.
Ápolónőknek	26 frt 91 kr.
Szolga és szolgáló	10 frt — kr.
Bolti árukért	12 frt 36 kr.
Kéményseprésért	2 frt — kr.
Ápolónőknek reggelire és borp.	6 frt 64 kr.

Együtt 207 frt 07 kr.

Levonva ezt a fennebbi összegből, marad pénztárra 68 kr.

Az előfordult betegségek nemeiről az orvosi jelentés fog felvilágosítást nyújtani.

Ime, tisztelt választmány, a márcziushavi forgalomból is látható, hogy kórházunk előhaladásnak örvend; kórházunkban a rend és tisztaság uralkodik, miáltal minél tovább felkölti az iránta való érdekltséget, mely jelentésem után maradtam

Kézdi-Vásárhelyt, 1885. ápr. 10.

Szöcs József,
polgárm. és kórh. gondnok.

Közzgazdaság.

A „Gyergyói első takarékpénztár” részvénytársaság forgalmának kimutatása

1885. márczius haváról. Bevételek: betét 33 tétel 10,190 frt 03 kr, visszafizetett váltó 46,250 frt 50 kr, visszafizetett kötvény 43,189 frt, befizetett kamat 2222 frt 09 kr, befizetett illeték 1111 frt 19 kr, betéti könyvecske 70 kr, részvénysztíratási díj 8 frt, késedelmi kamatok 1 frt 29 kr, különféle 246 frt 10 kr, bélyegilleték 1 frt 04 kr, visszaváltókra felvett kölcsön 12,350 frt, intézeti váltókra felvett kölcsön 21,900 frt, pénztár-többlet 1 frt 40 kr; összesen 136,571 frt 34 kr; pénztárkészlet-előhozatal 1885. február hó 28-ról 12,879 frt 32 kr; főösszeg 149,450 frt 66 kr. Kiadás: visszafizetett betét és tőkésített kamat 49 tétel alatt 30,164 frt 15 kr, visszafizetett betét és tőkésített kamat folyó kamatai 174 frt 23 kr, kölcsön adatott váltóra 46,990 frt, kölcsön adatott kötvényre 38,342 frt, kifizetett osztalék 135 frt, tisztviselők és szolgáló fizetése 1885. márczius havára 214 frt 16 kr, heti biztosok napdjai 55 frt, üzleti költség 51 frt 20 kr, megjelenési díj 22 frt, kölcsönök után fizetett kamat 659 frt 35 kr, intézeti váltókra felvett kölcsön-beváltás 24,000 frt. házbér 75 frt; összesen 140,882 frt 09 kr; pénztár-maradvány 1885. márczius hó 31-én 8568 frt 57 kr; főösszeg 149,450 frt 66 kr. A „Gyergyói első takarékpénztár” részvénytársaság elnöksége Gyó.-Szentmiklóson, 1885. ápril hó 1-én. Ifj. Vákár Gergely, helyettes elnök. Juhász Károly, titkár.

41-ik közlemény

a br. Szentkeresztj Stephanie kezdeményezése folytán felállított Kézdi-Vásárhely városi és vidéki Rudolf-kórház részére tett szíves adakozásokról.

Deák Albert és Kovácsna előljárásiágának gyűjtő-ívén:

Simon György, Székely Károly, Pásztor Ferencz, Jánó József, Kiss János, Kiss Gergely, Német Mihály, Lenárt János, Olasz János (Jánosé), Kiss József, Butyka Boldizsár, Péter Ferencz, Butyka Károly 10—10 kr. Kövér Samu, Lukács János 5—5 kr. Orbán Mihály szintén. Vajna Mózes 20 kr. Vencz István 40 kr. Jakab János 4 kupa rozs. Sándor András 2 kupa rozs. Olasz János 2 kupa rozs. Gáspár János 5 fert. rozs. Veres József 1 kupa, Pócsa Mihály 2 kupa, Veres Zsigmond 2 kupa, Csutak József 1 s fél kupa, Veres Mózes 2 kupa, Veres József 2 kupa, Szász Imre 1 kupa, Kovács Domokos fél kupa, Csutak István 1 kupa, Butyka Ferencz 3 kupa rozs. Deák Samu, Székely Károly, Boricz János, Kádár György 1—1 véka pityóka. Pócsa András, Benke Ferencz, Haralyi Dénes, Albu József, Gáspár András, Csutak Mihály, Forró Zsigmondné, Nagy József 2—2 kupa törökbuza.

Fogadják a buzgó gyűjtők és a jótékony adakozók a kórház nevében leghálásabb köszönetünket.

K.-Vásárhelyt, 1884. decz. 23.

Szöcs József m. p.
polgármester, a kórház
igazgatója.

Kovács István m. p.
akórházi igazgató-bizottság
jegyzője.

Felelős szerkesztők:

Ifj. Dobay János. Sprencz György.

Kiadó tulajdonos:

Szabó Albert.

162. 163. szám.

Árverési hirdetmény.

Alólt kir. bír. végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a kézdívasárhelyi tekintetes kir. járásbíróság 891. és 892. számú végzése által k.-vásárhelyi ügyvéd Zajzon Lázár és özvegy Fejér Bogdán né sz. Vertán Margit végrehajtók javára k.-vásárhelyi kereskedő Fejér János ellen 295 frt és 775 frt tőke követelés és törvényes járuléka erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 340 frt 70 kr és 1409 frt 79 kr-ra becsült bolti árucikkéből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek az 1061. és 1062—1885. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis alperes kereskedésében K.-Vásárhelyt leendő eszközlésére 1885-ik év ápril hó 23. és 24-ik, s esetleg következő napjainak mindenkor délelőtt 9 órája határidőül kitűzetik és ahoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-a értelmében, a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 107. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Kézdí-Vásárhelytől, 1885-ik évi április hó 7-ik napján.

Nagy Dániel,
kir. bírósági végrehajtó.

Egy Wehler és Wilson-féle,
jó karban lévő

varrógép

eladó. Tudakozódhatni e lap
kiadó-hivatalában Kézdí-
Vásárhelytől.

Támazkodva a bizalomra,

melyben a mi Pain-Expeller készítményünk több mint 15 év óta a közönség által részesítettik, szabadságot veszünk magunknak, azokat, kik e szert még nem ismerik, egy kísérlet tételére felhívni. Ezen rég elismert háziszernak nincs szüksége reklamra, ez önmaga, által legjobban ajánlhatatik a mint azt egy próba igazolni fogja. A Pain-Expeller bedörzsölésre használtatik csúsz és köszvény ellen. Ára 40 és 70 kr egy üvegnek; készletben a legtöbb gyógyszerárban. Hamisítványok elkerülése végett, csakis „Richter-féle horgony Pain-Expeller” kérendő, s semmi esetre se más fajta. Richter F. Ad. és társa, Bécs. — Főraktár Prágában az „arany oroszán” gyógyszerárban, Niklasplatz 7.

A Richter-féle különlegességek Budapesten is, Török József gyógyszerárban, (király-utca 12. sz. a.) raktáron tartatnak. (4—5)

Sz. 210. tkvi.
1885.

Arverési hirdetményi kivonat.

A kézdívásárhelyi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közli, hogy Kovásznai Kovács Zsuzsánna végrehajtónak dálnoki Szöcs Mózes és neje Bakk Juliánna végrehajtást szenvedő elleni 283 frt tőke követelés s já-

rukéai iránti végrehajtási ügyében a k.-vásárhelyi kir. törvényszék területén levő, Dálnok községben fekvő, a dálnoki 48. sz. tjkvben 86. 87. 88. 89. 1679. 3474. 4032. 4276. hr. sz. a., s a dálnoki 776. sz. tjkvben 2738. 3839. 4153. 4154. 6266. 8641. 9118. 9119. és 8739. hr. sz. a. foglalt ingatlanokra 488 frt megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1885. évi április hó 27-ik napján d. e. 9 órakor Dálnok községben a község házában megrendelt nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékat telekkönyvi testenkint készpénzben, vagy az 1881. 60. t.-cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kikiáltott kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t.-cz. 170. §-sa értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kézdívásárhelyi kir. törvényszék, mint tkkvi hatóság üléséből, 1885. évi február hó 4-ik napján.

Sz. 278. tkvi
1885.

Arverési hirdetményi kivonat.

A kovásznai kir. bíróság, mint telekkönyvi hatóság közli, hogy Imreh Sámuel, mint a papolci ev. ref. iskola pénztárnoka, végrehajtónak Imre János végrehajtást szenvedett elleni 119 frt 33 kr tőke követelés és járulékai iránti ügyében a kovásznai kir. járásbíró hatóság területén levő, Papolci községben fekvő, a papolci 596. számú tjkvben Imre János és neje Fodor Anna nevére felvett A + 1. r. 217. 218. 219. 220. hr. sz. a. foglalt ingatlanra 451 frt kikiáltási árban, 2. r. 1356. hr. sz. alatt foglalt ingatlanra 8 frt kikiáltási árban, 3. r. 1646. hr. sz. a. foglalt ingatlanra 39 frt kikiáltási árban, 4. r. 1781. 1868. hr. sz. a. foglalt ingatlanokra 28 frt ki-

kiáltási árban, 5. r. 2357. hr. sz. a. foglalt ingatlanra 67 frt kikiáltási árban, 6. r. 2787. 2806. hr. sz. a. foglalt ingatlanokra 72 frt kikiáltási árban, 7. rend 3364. hr. sz. a. foglalt ingatlanra 13 frt kikiáltási árban, 8. r. 3672. hr. sz. alatt foglalt ingatlanra 27 frt kikiáltási árban, 9. r. 3813. hr. sz. a. foglalt ingatlanra 60 frt kikiáltási árban, 10. r. 4134. hr. sz. a. foglalt ingatlanra 14 frt kikiáltási árban, 11. r. 4351. hr. sz. a. foglalt ingatlanra 24 frt kikiáltási árban, 12. r. 5169. hr. sz. alatt foglalt ingatlanra 23 frt kikiáltási árban, és így összesen 818 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1885. évi április hó 27-ik napján d. e. 9 órakor Pa-

polci község házában megrendelt nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10% vagy készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt m. kir. igazságügyminiszeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kikiáltott kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kovásnai kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság, 1885. február 6-ik napján.

A bőr uj zománczát mindig megtartja.

JÓZSEF FÖHERCZEG

s a földmívelés-, ipar- és kereskedelemügyminiszer és számos főúr, gazda és állatorvos a legnagyobb elismeréssel tüntette ki

Nemecsek J. és társa

kizárólagosan szabadalmazott találmányait, u. m.

fekete bőrkenőcs, 1 kilós bádogdobozban 1 frt 20 kr,
sárga „ 1 kiló 1 frt 60 kr,
géphajtó szijkenőcs, 1 kiló 1 frt 40 kr,
velencei kettős bőrlakk, 1 liter 3 frt,
bőrmosó szappan, 1 nagy darab 1 frt,
állat-, gyógy- és pata-kenőcs, 1/2 kiló 2 frt,
fekete viasz, 1 nagy drb 1 frt, s a híres gyógygyerejű
Szultana növényiszappan, 1 doboz 1 frt.

Nemecsek J. és társa

első magyar, kizárólag szabadalmazott, fekete bőrkenőcs, bőrlakk, állat-, állat-gyógy és pipere-szappan s gyógynövény pipere-szappan-gyára.

2—13

A főt kitett találmányokból kisebb mennyiség is megrendelhető.

Czim: Budapest, X. KÖBÁNYA, jászberényi-ut, Lázárház.

Miután igen sok visszaélés történik árúimmal, figyelmeztetem a nagyérdemű közönséget, hogy egyedül a nálam rendelt és gyáramból küldött árúért vállalom felelősséget.

A cipő nem zsirosítja el a ruhát.

Öltönyszövetek

csakis tartós juhgyapjuból középterműtű férfiak számára.

3.10 méter	4 frt 96 krért jó juhgyapjuból,
egy	8 frt — krért jobb „
öltönyre	10 frt — krért finom „
	12 frt 40 krért egész finom „

Utazó-plaidek (nagy kendők) darabonként 4 frttól 5, 8, 12 frtig. Kiváló finom öltönyszövetek, nadrágokat, felöltőket, kabát- és esőköpeny-szöveteket, katona-posztót, abaposztót, egyenruha-posztót, kammgarn, cheviot, trico, női és teke-asztali, peruvien, dosking szöveteket ajánl

Alapítattott

STIKAROFKY JÁNOS

1866-ban.

gyári raktára BRÜNNBEN.

Minták bérmentve küldetnek; a szabómester uraknak minta-kártyák bérmentellenül; postai utánvét mellett küldemények 10 frton felül bérmentesen.

Állandó posztó-raktárom van, mely több értéket képvisel 150,000 frtnál o. é., és így önként érthető, hogy nagy üzletemben sok 1—5 méter hosszú **maradvány** van s kénytelen vagyok az efféle maradványokat **nagyon leszállított előállítási árakon** elpazarolni. Minden értelmes ember be kell hogy lássa, miszerint ily rövid maradványokból **minták nem küldhetők**; mert néhány száz minta-megrendelés folytán az efféle végekből semmi sem maradna, és így valóságos **csalás**, midőn némely posztós-czég maradvány-mintákat hirdet, mert ilyen esetekben a minta-levágások egész végekből és nem maradványokból történnek, s az ilyen eljárások céljai könnyen is érthetők.

Nem tetsző **maradványok** felcsereleltetnek, vagy a pénz visszaadatik.

Levelek elfogadtatnak magyar, német, cseh, lengyel, olasz és francia nyelven.

10—20

Mindenféle ruha-diszek.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, miszerint a tavaszi évadra általam személyesen Bécsben vásárolt, s a legutolsó divat szerinti árúim megérkeztek, nevezetesen:

simas és virágos mosó és gyapju ruha-kelmék, fekete ternók és kasmirok, porköpenyek, mantillok, dísz- és reggeli kalapok, napernyők, fehérneműk, ruha-diszneműk, bőr-és brunell sétaczipők nagyok és gyermekek részére, női és gyermek-harisnyák. Férfi-ruhaszövetek, séta- és utazó-kalapok, ingek, gallérok, manchetek, harisnyák és nyak-kendők; továbbá butor-szövetek, paplan, matrác, több fajta szőnyegek. Len- és gyapott-vásznak.

Végül megemlítem még, miszerint üzletem részére jó férfi- és nőszabót tartok.

A n. é. közönség becses látogatását kérve, maradok

tisztelettel

HARY GÉZA.

1—3

Disz-kalapok és kalap-diszek.